

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ιωάν. ιβ' 1-18)

9 Απριλίου 2017

Εἶναι γνωστὸ σὲ ὄλους ὅτι ἡ μεγαλειώδης εῖσοδος τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα ἀποτελεῖ προανάκρουσμα τῆς θριαμβευτικῆς νίκης τῆς Ἀνάστασής Του. Προαναγγελία τοῦ θριάμβου τῆς ζωῆς πάνω στὸν θάνατο. Στὴν σημερινὴ γιορτὴ καλούμαστε νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ βαθύτερο νόημα τῆς λυτρωτικῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. Τὰ εὐαγγέλια τονίζουν τὴν μεσσιανικὴ ἰδιότητα τοῦ Χριστοῦ. Πρώτη φορὰ ὁ Χριστὸς μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα μ' αὐτόν τρόπο. Πρώτη φορὰ ἀποδέχθηκε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὶς ἐπευφημίες τοῦ λαοῦ, τὴ δημόσια ἐπιδοκιμασία καὶ ἀναγνώριση. Καὶ αὐτὸν γιατί γνώριζε πόσο θολὰ καὶ ἐπιφανειακὰ εἴναι συνήθως τὰ αἰσθήματα τοῦ κόσμου. Πόσο ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητη εἴναι ἡ ψυχολογία τῆς μάζας. Πόσο εὔκολα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου καὶ τὴν προσωπική μας ζωὴ τὸ «ώσαννὰ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» ἔξελίσσεται καὶ μεταβάλλεται σὲ «ἄρον ἄρον σταύρωσον αὐτόν». Μιὰ χαρακτηριστικὴ καὶ ἀντιπροσωπευτικὴ συμπεριφορὰ τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς συνετίζει. Μέσα στὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας κάθε χρόνο θυμόμαστε καὶ γιορτάζουμε αὐτὸν τὸ γεγονός. Καθὼς ψάλλουμε τὸ «σήμερον ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν», συνδέουμε τὸ χθὲς τῆς ἱστορίας ποὺ πέρασε μὲ τὸ σήμερα τῆς καθημερινότητας ποὺ ζοῦμε. Ἐπαναλαμβάνουμε τὰ ἴδια τροπάρια καὶ ἀναγνώσματα, τὶς ἴδιες ἀκολουθίες καὶ τελετές. Καὶ ὅμως τὸ περιεχόμενο καὶ τὸ πινευματικό τους μήνυμα μᾶς ἀγγίζει καὶ μᾶς συγκινεῖ πάντοτε. Ἐχουμε ἀνάγκη νὰ γινόμαστε μάρτυρες τῆς ὁδύνης τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ μέτοχοι τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἐδῶ ἀποκαλύπτεται τὸ ἄγιο καὶ βαθὺ μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ποὺ ὑπερβαίνει κάθε τόπο καὶ χρόνο.

Ἐξι ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ὁ Χριστὸς «ἐπείγεται τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι». Σ' αὐτὴν τὴν πορεία μᾶς δείχνει ποιὰ εἴναι ἡ βασιλεία Του καὶ μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε πολίτες της. Ὁ Χριστὸς μιλᾶ γιὰ ἐνίσχυση καὶ ὑπομονὴ στὶς θλίψεις, γιὰ εἰρήνη καὶ ἐλπίδα. Μᾶς λέει γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀγιότητας μὲ τιμιότητα καὶ ταπείνωση, μὲ κόπο καὶ θυσία.

«...Οθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βιώμεν· Ὁσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου...» Καθὼς ψάλλουμε τὸ τροπάριο, ἐπιβεβαιώνουμε τὴν ὁμολογία τῆς πίστης μας ὅτι ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστό, ἔστω καὶ ἀν πεθάνουμε, δὲν θὰ χαθοῦμε, ἀλλὰ θὰ ζήσουμε στὸ φῶς τῆς Ἀνάστασής Του. Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ὁ Σωτῆρας Χριστὸς εἴναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Αποδεχόμαστε ὅτι ὁ θάνατός Του εἴναι ἀπόδειξη καὶ φανέρωση τῆς κυριότητάς Του.

Ζοῦμε σ' ἔνα κόσμο ποὺ γκρεμίζει τὰ χριστιανικὰ θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ. Μιὰ ἐποχὴ ποὺ

προδίδει τὶς χριστιανικὲς ρίζες καὶ ἀρχές. Κυβερνήσεις, πολιτικοοικονομικά συστήματα καὶ μέσα ἐνημέρωσης, στὴ θρησκευτική τους ἀδιαφορία καὶ οὐδετερότητα θέλουν τὴν ἀποχριστιανοποίηση τῆς κοινωνίας. Αγωνίζονται, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἔξουσία τους. Άνταγωνίζονται, γιὰ νὰ αὐξήσουν τὴν ἐπιρροή τους. Συγκρούονται σφοδρὰ γιὰ νὰ προωθήσουν τὰ συμφέροντά τους. Ἡ πίστη ἀμφισβητεῖται, ἐμπαίζεται καὶ παραμερίζεται. Αὐτὸ δὲν εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν μας, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φοβίζει καὶ νὰ μᾶς ἀπογοητεύει. Εἴναι βαθιὰ κατανόηση τῆς φύσης τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου σὲ σχέση μὲ τὸν διαχρονικὸ ἀγῶνα τῆς πίστης. Οἱ πανίσχυρες καὶ διαπλεκόμενες «βασιλεῖες τοῦ κόσμου» δὲν ἀφηναν ποτὲ καὶ δὲν ἀφήνουν καὶ σήμερα τόπο γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅμως ὁ Θεός ἔχει τὸν δικό Του παράδοξο καὶ μυστηριώδη τρόπο νὰ ἐνεργεῖ στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Άνυποψίαστος ὁ σημερινὸς κόσμος δὲν καταλαβαίνει τοὺς πιστοὺς ποὺ καὶ σήμερα διακηρύττουν στὶς κάθε εἰδους βασιλεῖες τῆς ἐποχῆς μας «ώσαννά, ζεῖ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές μας». Άμην.

[dkpdf-button]